

במדינה

שדרות

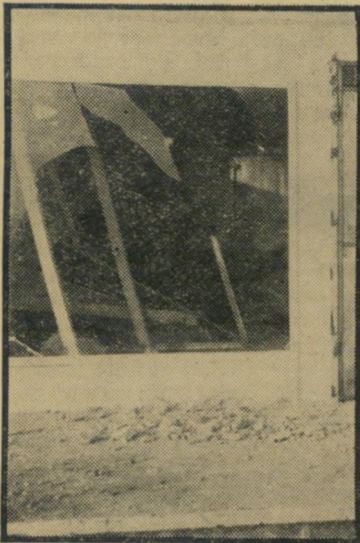
ליל

השמשות המנופצות

מה היתה הסיבה האמיתית להתפרצות הברברית של קבוצת הבריונים בשדרות, שבמסע לילי עליו ניפצו את הלונות-הראוה בכל המרכז המסחרי בעיירה, גרמו נזקים של רבבות ל"ה, תקפו שוטרים, וגרמו לזעזוע שחרג הרבה מעבר לגבולות העיירה — זעזוע של כל בן-תרבות נוכח ואנדאליות חסרת-טעם? הסיפור, כאילו היו החמישה שיכורים, היה נכון רק בחלקו. לא האלכוהול הוא

קורבן השתדודות וקנין — הכנופיות שולטות ברחוב

— זוגות חנות המנופצות — והעבריינים שולטים בכנופיות

שגרם להרס ולהשתוללות. האלכוהול, לכל היותר, רק דירבן אותם. הסיבה האמיתית: החלטתם של החמישה — ביום הקודם, בראש צלול — לעשות את המעשה במטרה מפורשת להפעיל לחץ על ראש המועצה המקומית, ח"כ יהונתן יפרח, כדי שיסדר להם עבודה. **השכנים נהנים.** הכל התחיל ביצחק אדרי, באחת ושלושים אחר חצות, בליל ה-11 לחודש. התפרץ אדרי, תושב שדרות ותיק המכיר את שיטות השיכנוע המקומיות, ל-דירתו של יפרח, כשבדיו בקבוק בירה שבור. בפיו היתה בקשה צנועה, לגיטימית למדי מצד תושב לראש-העיירה שלו: ש' יפרח יסדר לו פרנסה. כדי להרגיש את רצינות בקשתו, ניפץ אדרי את דלת הבית. שכניו של הח"כ יצאו ממיטותיהם, צפו בחייון האור-קולי בהנאה בלתי מוסתית. רק כאשר היה ברור כי לא יהיה המשך, הזעיק אחד השכנים את המשטרה. אדרי נעצר, הובא עוד באותו בוקר ב-פני שופט-השלום באשקלון, וזה בצו מע-צר לעשרה ימים.

אחרי האיום — איום. ארבעה ימים לאחר מכן נפגשו קרוביו של אדרי עם (המשך בעמוד 22)

משה דיין ממתין לראות לאז נושבת

הרוח — לפיה יקבע: להשאר או לפרוש!

דוש המלחמה עם המצרים, ופתיחת מלחמת התשה עם ארה"ב. בשתי המלחמות התוצאות ידועות מראש.

תקופת ההמתנה

של משה דיין

הוא הרקע הנוחן את המשמעות ל-מהלך האומלל שנקטה ממשלת-ישראל השבוע: מסירת עוד התחייבות שאין היא יכולה לפרוע אותה — דבר שכמוהו נ' פשיטת-רגל מדינית.

לאור מצב זה, יש עניין לא רק בהתפתחויות במישור הבינלאומי, אלא גם במה שצפוי במאבק המדיני הפנימי.

השבוע עוד יכלה הממשלה לקבל החלטה מוסכמת, כמעט מה אחד, שכן היתה זו החלטה נוספת של חוסר-החלטה, במיטב המסורת של החבורה הזאת. המאבקים הפנימיים יתחילו ברגע שממשלת-ישראל תיאלץ לקבל החלטה של ממש. יש רק אדם אחד המסוגל לשבור את האידיילה הזאת של ציפיה לשלום הכסוי והאנוס מ-בחוז — בדומה לזו השוררת אצל ישישים במוסד מלבין, המתנינים להריצת גורלם: זהו משה דיין.

בשלב זה מתיישרת הממשלה כולה לפי הימין של משה דיין, מתוך רצון להפגין ליכוד ואחדות דיעות, מה גם שהצעות הניסוח של משה דיין אינן מחייבות דבר. אולם ביום בו תיאלץ הממשלה לסגת מהחלטתה, שלא לסגת ל-גבולות ה-4 ביוני 1967, יהיו כל העיניים נשואות למשה דיין. הוא (המשך בעמוד 26)

מסר יצחק רבין גם השבוע, שי-ממשלת ארצות-הברית תתייצב מאחוריה בעיקרון של אי החזרה לגבולות ה-4 ביוני. על שאלה זו, סבורה הממשלה, היא לא תגייע לעימות עם ארצות-הברית. זוהי הגדולה שבטעויות.

בניגוד לכל התחזיות וההערכות האופטימיות, כאילו אין ארצות-הברית מפעילה על מדינת ישראל לחצים כלשהם, הן בתחום הכלכלי והן בתחום אספקת הציוד הצבאי, ברור גם לממשלת ישראל כי עתה, כשהיא עומדת לנסח את תשובתה לשאלון של יארינג, מתחילים הלחצים האמריקאים. ארצות-הברית לוחצת על ישראל (ואין זה חייב להיות לחץ פיזי מלחמה בשוורים או אימים) שתשובתה ליארינג תהיה שונה מהתשובה שהשיבה השבוע בפומבי לממשלת מצרים.

לא לחינם היה האיש היחיד כמעט בממשלה שהותייצב לצידו של יצחק רבין, שריהאוצר פנחס ספיר, שחזר רק השבת ממסעו לארצות-הברית. ספיר מוטיב ל-הבין מכל שר אחר בממשלה מי-אין בא הכסף ומאין בא הנשק ושלחן אינו חייב להתכנס כהוד"ע עה אולטימטיבית, אלא די בע"כ כוב דיונים בבקשות מסוימות. אם לא תיפוג ממשלת ישראל מההצהרה החגיגית שנתנה ה-4 ביוני, פירוש הדבר שישראל הולכת לקראת שתי מלחמות: חי-

דין מחין

(המשך מעמוד 15)

אבל בעוד שאחדים מחברי הממשלה סמך כו על הצעתו של דיין מתוך הנחה שב-ניסוח זה ניתן למצוא הסכמה של ישראל לנסיגה לגבולות המנדטוריים, אין דיין עצמו רואה את הניסוח באור כזה. נאמן לתורה שב-על-פה" שלו, מאפשר לו ניסוח זה לטעון כי גבול הנסיגה שלו אינו כולל את שארס-אשיין וחלקים אחרים מ-סיני, מעבר לגבול המנדטורי.

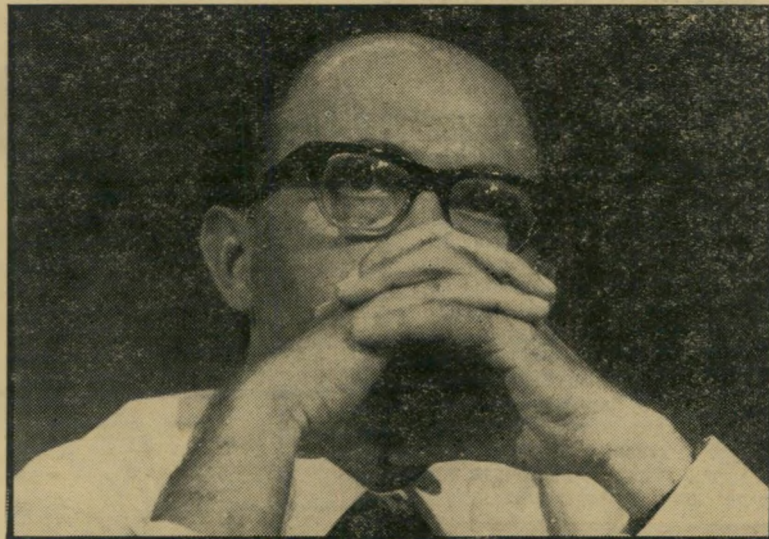
אלא שההחלטה, כמו ההחלטות הקודמות של הממשלה, מבוססת על פעולת בהערכה ובשיקול-דעת. ממשלת-ישראל עדיין מתפתה ל-האמין, וזאת בניגוד לדיווחים שי-

בגין הסכים ל'נסיגה'!

אחד הסודות הכמוסים ביותר של המאבק המדיני על השלום והשטחים, המתנהל מאז מלחמת ששת הימים, היא החלטה סודית של ממשלת-ישראל, ש-נמסרה בשעתו לממשלת ארצות-הברית בידי שר-החוץ אבא אבן. בהחלטה זו מביעה ממשלת ישראל את נכונותה לסגת מכל השטחים שנכבשו בידי צה"ל במלחמת ששת-ה-ימים. עד לגבול המנדטורי.

המיוחד שבהחלטה זו: היא התקבלה על ידי ממשלת הלי-כוד-הלאומי, בה ישבו עדיין שרי גח"ל. בראשותו של לוי אשכול המנות. ההחלטה התקבלה ביום ה-19 ביוני 1967, או בסמוך לו. כלומר — קצת יותר משבוע אחרי שהסתיימה המלחמה. באותם ימים חששה ממשלת ישראל מלחצים בינלאומיים ובמיוחד מלחץ אמריקאי, בדומה ללחצים שהופעלו על ישראל אחרי מיבצע "קדש" ב-1956. שיכפו עליה נסיגה מיי-דית מכל השטחים שנכבשו. ב-

ביום לא הביעו כל נכונות ל-הסכם שלום עם ישראל. עתה, לאחר הצהרת אל-סאדאת בדבר נכונות מצריים להסכם שלום עם ישראל, תחזור אותה החלטה, השמורה בידי משרד-החוץ האמריקאי, למשחק הפו-ליטי.

מצד אחד היא תשמש בידי האמריקאים קלף, בלחציהם על ישראל להסכים לנסיגה לגבול המנדטורי, לאור ההתחייבות מיוני 1967. מצד שני תשמש החלטה זו נשק גם במאבק הפנימי. אם וכאשר תחליט ממשלת-ישראל על נסיגה — דבר שיעורר כמובן התנגשויות חריפות עם גח"ל — ינפופו בהחלטה, לה היו שותפים שרי גח"ל בממשלת הליכוד-הלאומי, כדי ליטול את העוקץ מ-ביקורתם.

אותם ימים טרם גובשו התי-אוריות על "גבולות ביטחון", ובפני ממשלת-ישראל ניצבה מטרה אחת ויחידה: השגת שלום עם מדינות ערב אפילו במחיר ויתור על מרבית השטחים שנכבשו. כתוצאה מכך התקבלה ההחלטה, בה הביעה ישראל את נכונותה לסגת עד לגבול המנדטורי למרות הסכמת הערבים להסכם שלום עם ישראל. להחלטה זו היה שותף כמובן גם מנהיג גח"ל מנחם בגין. רק כ-עבור שבועות מיספר החלו ל-צוף תביעות ישראליות נוספות, כמו הדרישה למשא ומתן ישיר עם הערבים. במשך שלוש וחצי שנים הייתה החלטה זו, שמעולם לא נ-תן לה פירסום, מונחת כאבן שאין לה הפכין, כיוון שהער-